

(CD-79) ૮ – પુદગલ પર્માણુંની પરાઈ છે

પુદગલ પર્માણુંની પરાઈ છે ચાલી
'જીવ' તો છે ભાડુઆત સ્થૂળ દેહધારી.

‘ઝડે જાય ફરવા એ સઘળાં સંસારી’
ભિંચ નીચ, લીંગ-ભેદ, દાદાજીએ દીઘો ટાળી.

પોતાની પ્રકૃતિનાં બધાં ખાંચા લેવા જાણી
પોતાનું વાસણ પોતે લેવું અજવાળી.

દ્વેષ ને કપટ છે ત્યાં ચાલી આખી ‘અંધારી’
મનો, દેહ, વાણી વેદે, અશાતના ગુન્હેગારી.

પ્રતીજ્ઞીત-અહંકાર નોંધ રાખે તકારી
'રાગ' વચ્ચે આડું દેખી દ્વેષ કાઢે કટારી.

રાગ-દ્વેષ બેસણાંની, ચાલી આખી પરબારી
તેમાં જ્યાં જ્યાં મમતા છે, ત્યાંજ લાગે 'ચોંટ' ભારી.

અન્યોન્ય પૂરક છે ધરાકી ને વેપારી
પ્રત્યેક સંયોગે ખપે નીજા વફાદારી.

દીધાં વીનાં, ખેંચી લેવું, ખાતું થયું 'ભિધારી'
“ભિધારી છે સ્નેહ-કેંચી” કહે ચોખ્ખું શાકવાળી.

કઈ 'ગાંઠે' બંધાયું મન? તેને પોતે જોવું જાણી
પ્રા – સ્વભાવ રસાનુસારે સંયોગે ફૂટે ધાણી.

દેહ માથે રાગ, તેથી ભિદવેગો ફૂટે ભારી
જેને જે જે વીષય-પ્રીય ચીત્ત ધૂમે વારી વારી.

‘સ્વરૂપ’નાં લક્ષ વીના ટળે નહીં ગુન્હેગારી
અપૂરવા જ્ઞાની છે, મોક્ષદાની અવતારી.

નીરાગ્રહી – સત્ સંગે નીજ – ભૂલ્યો જોવી, જાણી
જ્ઞાની પાસે તર્ક કરવો, મોટી છે જોખમદારી.

નવ્વાણું વરસનાં પટ્ટે રહેવા – ને મળી ચાલી
નીચમથી ને સદુપ્યોગે, ખરચવાની જીંદગાની.

કુદરતી હીસાબો થી મળે અન્ન, હવા, પાણી
જીવ્યું ધન્ય તેહનું, સમજ્યાં જે દાદા-વાણી.

આવરણો ભેદી સીધી પહોંચે પ્રત્યક્ષ-વાણી
દુરલભ, મોક્ષ દાતા, પરિપૂર્ણા ઊપકારી.

